

Arrest

**nr. 144 259 van 28 april 2015
in de zaak RvV X / II**

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 11 mei 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 november 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 2 april 2012 beslist de gemachtigde deze aanvraag onontvankelijk te verklaren. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 10.11.2011 bij onze diensten werd ingediend door: S., M. (R.R.: xxx) Geboren te Sovetskoye op (...)1974

+S., A. S. (RR (0) xxx) Geboren op (...)1965 te Vashendaroi

+S., A. (RR (0) xxx) Geboren op (...)1993 te Vashendaroi

S., K. (RR (0) xxx) Geboren op (...)2001 te Vashendaroi

S., I. (RR (0) xxx) ook gekend als Ibragim Geboren op (...)2006 te Grozny

S., A. Geboren op (...)1997 te Vashendaroy

Nationaliteit: Rusland (Federatie van) adres: (...) 8770 INGELMUNSTER

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3-1° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; de aanvraag bevat niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België.

In het verzoekschrift werd als feitelijke verblijfplaats het adres opgegeven: (...) te 8770 INGELMUNSTER. Dat volgens informatie verkregen door de Lokale Politie van Ingelmunster op 29.03.2012 gebleken is dat betrokkenen niet meer op dit opgegeven adres verblijven (politieverslag zie administratief dossier). Bijgevolg stemt het in de aanvraag opgegeven adres niet overeen met het adres van hun feitelijke verblijfplaats in België. Dat betrokkenen niet het adres van hun nieuwe verblijfplaats meedeelden aan onze diensten. Derhalve ontbreekt het bewijs of betrokkenen daadwerkelijk en feitelijk in België verblijven. Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.

Indien verzoekers contact opnemen met de gemeente:

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980)."

2. Over de gegrondheid

2.1. De verzoekende partij betogen in hun verzoekschrift als volgt:

"(...) EERSTE MIDDEL

Schending van art. 9 TER Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Schending gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel.

In de bestreden beslissing wordt beweerd dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn omdat "het in de aanvraag opgegeven adres niet overeen (stemt) met het adres van hun feitelijke verblijfplaats".

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er niet zomaar zonder enig onderzoek van de problematiek ten gronde een verzoek tot medische regularisatie afgewezen wordt, op basis van de bewering dat de aanvraag niet het adres van de verzoekers zou bevatten, terwijl in werkelijkheid verzoekers steeds in de (...) te 8770 INGELMUNSTER gewoond hebben tot op datum van 26 maart 2012.

Maw. op het ogenblik van de aanvraag en ook nog gedurende in totaal 4 maanden na deze aanvraag verbleven verzoekers op dit adres, totdat zij op 26 maart 2012 noodgedwongen deze woning dienden te verlaten, en onderdak dienden te vinden bij vrienden.

Dat verzoekers eerst op zoek dienden te gaan naar een vaste verblijfplaats en deze vervolgens zouden mededelen aan verwerende partij doch dit hen onmogelijk werd gemaakt in die zin dat reeds na drie dagen klaarblijkelijk weze op 29.03.2012 een negatief verslag werd opgemaakt dat verzoekers daar niet meer woonachtig waren (terwijl in de vier maanden voordien nooit enig verslag werd opgemaakt dat zij daar wel woonachtig waren).

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zonder enig onderzoek ten gronde de aanvraag af te wijzen en te stellen dat er niet voldaan is aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden omdat de aanvraag de effectieve verblijfplaats van de verzoekers niet zou bevatten, terwijl deze wél deze verblijfplaats bevatte.

Dat door de afwijzing van de aanvraag van verzoekers vlug-vlug en zonder enige echte mogelijkheid om alsnog hun nieuwe verblijfplaats mede te delen, ondanks het feit dat gedurende de vier maanden voordien kon vastgesteld worden dat verzoekers daar woonachtig waren, de beginselen van behoorlijk bestuur werden geschonden en tevens het verbod op discriminatie en het gelijkheidsbeginsel.

Dat het niet betwist kan worden dat verzoekers in tegenstrijd tot hetgeen in de beslissing wordt vermeld verzoekers wel degelijk in België zijn gebleven.

De argumentatie dat de effectieve verblijfplaats niet voorligt, is niet ernstig in die zin dat verzoekers gedurende maanden dagdagelijks waren te vinden op het adres te 8700 INGELMUNSTER, (...), en er nauwelijks enkele dagen nadat zij waren verhuisd, noodgedwongen, al doelbewust verslag van afwezigheid werd opgemaakt, en ook de raadsman nooit enig verzoek tot mededeling nieuwe verblijfplaats bekwam;

Verwerende partij had desgevallend om bijkomende gegevens kunnen vragen, eerder dan zomaar vlug-vlug zonder enig onderzoek ten gronde van de medische problematiek de vraag af te wijzen.

Het is duidelijk dat door verwerende partij een al te strikt formalisme wordt geëist en een al te gemakkelijk wordt afgewezen zonder enig onderzoek ten gronde en dient vastgesteld te worden dat op louter formele gronden de aanvraag niet onderzocht wordt, en er geen bereidheid is tot effectief onderzoek of het vragen van bijkomende toelichting.

Dat nochtans in de medische attesten die worden voorgelegd, wordt bevestigd dat er sprake is van een ernstige depressieve toestand met paniekaanvallen en zelfmoord- gedachten en dit ingevolge hetgeen werd ondergaan in het geboorteland.

Dat zelfde dokter omschrijft welke medicatie genomen wordt, met name Sipralaxa, Redovan, Omeprazde, Norinan, zoals omschreven in het medisch getuigschrift nu ook gevoegd bij huidig verzoek.

Dat de ratio legis informatievergaring betreft over een aantal essentieel geachte elementen.

Dat de afwijzing wegens onontvankelijkheid op basis van een verslag van nauwelijks drie dagen nadat er verhuisd werd, zonder hen de mogelijkheid te geven om alsnog reeds de nieuwe verblijfplaats mede te delen, totaal onevenredig is en het redelijkheidsbeginsel schendt.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn alle nuttige elementen te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9 TER VW en doordat (de raadsman van) verzoekers ook nooit enige vraag tot bijkomende informatie (heeft) hebben gekregen, aan de orde.

Verzoekende partijen en/of hun bekwam nooit enige uitnodiging tot onderzoek of het voorleggen van bijkomende informatie, hoewel deze uiteraard ten zeerste hun belang hebben bij de beoordeling van hun dossier.

Dit overdreven formalisme met onmiddellijke afwijzing van het verzoek zonder enig onderzoek ten gronde of verzoek tot voorleggen van bijkomende stukken/gegevens heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing aangezien in de beslissing verkeerdelijk wordt gesteld dat de aanvraag de verblijfplaats niet bevat van verzoekers, terwijl dit integendeel wel zo is. en er naderhand verhuisd is geworden doch een onredelijk korte termijn werd gehanteerd om de aanvraag af te wijzen.

Dat het immers zo is dat door Dr. P. bevestigd wordt dat het gaat om een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven en de fysieke integriteit van verzoeker en waarvoor er geen adequate behandeling bestaat in zijn land van herkomst.

TWEEDE MIDDEL:

Schending art. 9 ter Vreemdelingenwet 15 december 1980.

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermeldende die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekster vordert dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing uiteen te zetten alsof de aanvraag de verblijfplaats van verzoekers niet zou bevatten, terwijl dit niet correct is, en verzoekers op het ogenblik van de aanvraag en tot vier maanden daarna wel degelijk gewoond hebben op dit adres.

Dat deze argumentatie onmiskenbaar de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft, met name het feit dat op de aanvraag geen juiste verblijfplaats zou zijn vermeld, en niet de gegrondheid, doch deze argumentatie wordt aangewend om ten gronde geen oordeel te moeten vellen.

Verzoekster kan niet akkoord gaan met een dergelijke stéréotype afwijzing ten gronde van haar verzoek tot regularisatie, terwijl verwerende partij ook op het moment van de aanvraag en de vier maanden daarop maar al te goed op de hoogte was van de verblijfplaats van verzoekers, zoals deze correct vermeld stond op de aanvraag.

Verwerende partij kan zich niet op een gebrek aan informatie beroepen, m.n. dat geen juist adres zou vermeld zijn, wanneer zij eerst gedurende maanden wacht en dan binnen de drie dagen na verhuis van verzoekers, die op gedwongen wijze is gebeurd, onmiddellijk te gaan afwijzen.

Het is dan ook volkomen ten onrechte dat verwerende partij nooit overgegaan is tot een onderzoek ten gronde van de aangehaalde medische problemen en de aanvraag van verzoekers tot toekenning van medische regularisatie.

Het kan en mag niet aanvaard worden dat verwerende partij op een stéréotype manier verzoeken tot regularisatie gaat afwijzen door allerlei kunstgrepen, terwijl voor- dien verzoekers maanden op hetzelfde adres woonden en de intentie hadden na hun verhuis naar een vaste nieuwe verblijfplaats, ook dit adres mede te delen aan verwerende partij, doch hiertoe de kans niet kregen..

Dat verwerende partij door eerst gedurende maanden niets te doen aanvaardde dat het door verzoekers voorgelegde verzoek de juiste verblijfplaats vermeldde, en zij daar thans nu niet zomaar kan op terugkomen.

Dit alles temeer gezien het feit dat verzoekers en/of hun raadsman nooit werden ge- wezen op het feit dat er zich een probleem voordeed en verder de onwil in hoofde van verwerende partij om zelf enige bijkomende informatie in te winnen.

Er is dan ook geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekers niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Dat de argumentatie in de hier bestreden beslissing tegenstrijdig is aan de eigen houding van verweerster gedurende verschillende maanden en geenszins afdoende is om de afwijzing te motiveren.

Dat indien er zich een probleem inzake de ontvankelijkheid stelde, desgevallend verwerende partij dit onmiddellijk diende te laten weten, doch door dit niet te doen zij heeft aanvaard dat de aanvraag ontvankelijk was, en zij dus de zaak ten gronde diende te onderzoeken en dus ook inhoudelijk diende te motiveren.

Dat er manifeste schending van de motiveringsplicht aan de orde is. (...)"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs

wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). In casu dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekers met feitelijke en concrete gegevens aantonen dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoekers brengen geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van hun situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoeker op een andere wijze werden behandeld. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Artikel 9ter, § 3, 1° van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt als volgt:

“§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;”

De bestreden beslissing bevat slechts één motief, gegrond op voornoemde bepaling, namelijk: *“In het verzoekschrift werd als feitelijke verblijfplaats het adres opgegeven: (...) te 8770 INGELMUNSTER. Dat volgens informatie verkregen door de Lokale Politie van Ingelmunster op 29.03.2012 gebleken is dat betrokkenen niet meer op dit opgegeven adres verblijven (politieverslag zie administratief dossier). Bijgevolg stemt het in de aanvraag opgegeven adres niet overeen met het adres van hun feitelijke*

verblijfplaats in België. Dat betrokkenen niet het adres van hun nieuwe verblijfplaats meedeelden aan onze diensten. Derhalve ontbreekt het bewijs of betrokkenen daadwerkelijk en feitelijk in België verblijven. Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.”

De verzoekende partijen geven in hun verzoekschrift toe dat zij *“op het ogenblik van de aanvraag en ook nog gedurende in totaal 4 maanden na deze aanvraag (...) op dit adres (verbleven), totdat zij op 26 maart 2012 noodgedwongen deze woning dienden te verlaten, en onderdak dienden te vinden bij vrienden”*. Hieruit blijkt dat het motief van de bestreden beslissing dat stelt dat *“volgens informatie verkregen door de Lokale Politie van Ingelmunster op 29.03.2012 gebleken is dat betrokkenen niet meer op dit opgegeven adres verblijven (politieverslag zie administratief dossier)”* klopt. Dit verslag bevindt zich in het administratief dossier.

Het feit dat de verzoekende partijen voor 26 maart 2012 nog wel op voornoemd adres zouden verbleven hebben doet in casu niet ter zake, omdat het aan de verzoekende partijen zelf toekwam, in het kader van de wederkerige zorgvuldigheidsplicht, aan de verwerende partij te laten weten dat zij op een ander adres verbleven. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat zij de verwerende partij hiervan op de hoogte hebben gesteld. Het motief van de bestreden beslissing is dan ook niet kennelijk onredelijk.

De verzoekende partijen maken de schending van de door hen aangevoerde bepalingen en beginselen dan ook niet aannemelijk.

Het eerste en tweede middel zijn niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC